

HARTAY CSABA

A táj termében

Hajnalodik mire megérkezünk
Mindig ugyanaz a szoba
Az erkélyről látni a napfelkeltét
Autónk tetején hóaplan

Séta egészen a folyókanyarig
Lépteink sárba kenik
A tenyérmű leveleket
A víztükör mint egy fénykép

Minden mondatunk képaláírás
Zsebemben nyüzsgő csontkukacok
A vízbe szórva termetes
Vörösszármű keszegek rajzanak

Ébredni elaludni horgászni tilos
Folytathatatlan a folyó
A táj termében rengeteg
Kiégett toboz-izzó

A fenyőtörzsek közti pára-ablakok
Hidegfehér tekinteteire
Lassanként rátelepszik a szürke hályog
Végül a teljes vakság

Hajnalodik mire megérkezünk
Ismét ugyanaz a szoba
Az erkélyről nézzük a napfelkeltét
Autónk tetején hóaplan

VASI FERENC ZOLTÁN

Kantár Csabának

Fogjatok kézen! – vízen állni.

Könnyekkel maszatolt arcom kék,
sárga, – (bibortalan? ságos).

Értsetek színeimre választ.

Zúglatok, erdők, hétbredés-gallyat! –
mert a csend, mert a gond, mert
(a néma teoréma) sok – – –
kevés. Mindennapos választások
„fekete-fehér” dilemmása,
dicsőítést szólnék (konokon)
a tegnapelőtti tegnap tegnaputánján,
de az éjféli Bor-garat
újra-csak harangzengést arat.

Rajta, még! – rajta!
– fénytiszta a kezem! –
nyújsátok parolátok,

– vízen, hiten, Reményen,
holnapelőtt, mégis-még! –

(mezőn felejtett havas búza)

Együtt vagyunk Egyedül.